

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skygebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682638256/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

nogle Øieblikke har seet derpaa er det ganske skuffende, man troer selv at seile med. Dersom det samme Experiment her lod sig gjøre, skulde Du, min Læser, ogsaa faae at see, hvorledes den deilige Egn forandrede sig, alt som jeg flagrede videre.

Gestir laae bag ved mellem Bjergene, Veien løb forbi en Mølle, hvor den lystige Svend sloges i Døren med Pigen, for at faae sig et Kys – En steil Banke, hvor den gule Ocker-Jord skinnede frem, havde sig tæt derved med Ruinen af et gammelt Vagttårn. Nu blev Udsigten større, *Ockerdalen* med sine Smeltechytter laae her om os. Den sorte Røg hvirvlede i Veiret og stak underlig af til den blaa-hvide Taage om Bjergene. Inde i Hytterne brændte den stærke røde Ild, og det smeltede Metal løb som Lava, med grønne og hvide Flammer, i en Rende hen over Gulvet.

Et Partie staaer mig saa levende i min Erindring, at jeg troer, jeg kan aande det ned her paa Papiret, naar kun saa de der betragte Billedet, selv ville illuminere det med Phantasiens brogede Farver.

Der beegsorte Affald danner et lille Bjerg udenfor det rødtagede Huus; tæt ved bruser *Ocker-Floden* hen over de store Stene; en gammel Bjergmand triller sin Bør over den lange smalle Broe, og i Baggrunden, midt i den hvidgraae Damp, stige grønne Røgstøtter i Veiret; de komme fra «Schweffelhaufen», nogle opkastede Heie, hvori er gjort en stærk Ild, saa det gule Svovl syder ud af Jorden.

En lille Stri førte os over Mark og Enge, ind i den grønne Løvskov, der snart igjen forsvandt for de gamle, mørke Graner. Rundt om trængte Kilder frem, saa Jorden paa flere Steder stod i et Morads og min Fører plumpede i til Knæene. Vi mødte nogle vandrende Studenter i hvide Reisekitler og med Blomster paa Huen; et andet Partie havde tre til fire store Hunde med og syntes ikke uliig *Carl Moors* Drabanter. Skoven gjenlød af Piben og Raaben; ellers saae og hørte jeg ingen andre Fugle i den store, stille Natur.

Af Ruinen *Harzburg* var der for lidt at see, og af Buske rundt om, for meget, saa der næsten slet ingen Udsigt blev.

Vi indhentede et vandrende Postbud, der skulde til *Blanckenburg*, han fortalte os, at her paa denne Vei havde, indtil de sidste 2 Aar, været saa mange «Spitzbuben» og at det endnu ikke altid var saa sikkert om Natten, og forunderlig var det, da han fortalte det, blev Skoven mig med et langt tættere, langt dunklere, og altsaa ogsaa, langt mere høitidelig.